

Parempaa lähiöelämää

Parhaimmillaan helsinkiläinen lähiöelämä tarjoaa monissa tapauksissa mahdollisuuden edulliseen asumiseen ja luonnonläheiseen elämänmuotoon. Pääkaupunkiseudun eri alueiden saavutettavuus voisi myös olla hyvä. Kaikki ei kuitenkaan ole aina mennyt parhaalla mahdollisella tavalla.

Helsingissä käydään töissä paljon pääkaupunkiseudun muista kunnista, niin sanotuista kehyskunnista ja kauempaakin. On monia syitä, miksi ihmiset katsovat tarpeelliseksi asettautua asumaan kauemmaksi. Asunnot ovat muualla halvempia ja näin myös saattaa myös olla varaa isompaan asuntoon. Ihmiset haluavat olla myös luonnon keskellä ja katsovat siihen olevan paremmat mahdollisuudet esimerkiksi niin sanotuissa kehyskunnissa. Näitä mahdollisuuksia pitäisi olla myös helsinkiläisissä lähiöissä.

Lähiöt ovat Suomessa 1,5 miljoonan ihmisen koti. Lisäksi on aivan varmaa, että lähes kaikilla loppuillakin 4 miljoonalla suomalaisella on lähiöistä enemmän tai vähemmän vankka mielipide. Näkemykset ovat ilmeisesti voittopuolisesti huonoja, koska tuntuu siltä, että koko lähiö-sana halutaan häivyttää. Käsitykseen lähiöiden huonoudesta vaikuttavat sekä tosiasiat, että kuvitelmat. Kunnallisvaaleissa kannattaa keskittyä noihin tosiasioihin.

Esimerkiksi Koillis-Helsingin väkiluvun ennustetaan laskevan. Kehitys on sinänsä nurinkurista, koska koko Helsingin väkiluvun puolestaan ennustetaan nousevan voimakkaasti. Suomalainen sananlasku sanoo: ”Pidot paranee, kun väki vähenee.” Sinänsä varmaan suuri viisaus, muttei liene sovellettavissa sellaisenaan tähän tilanteeseen. Aleneva väestökehitys uhkaa sekä kaupallisia että julkisia palveluita. Kehitys olisi pystyttävä kääntämään ja se voidaan tehdä kaavoituksella, joka on kunnan tehtävä. Kaavoituksella on autettava tiivistämään rakentamista etenkin siellä, missä ollaan hyvien joukkoliikenneyhteyksien varrella kuten raideliikenteen asemien lähellä.

Kun tehdään täydennyskaavoitusta ja mahdollistetaan asuminen uusille ihmisille, ei pidä kuitenkaan turmella luontoarvoja. Luonnon suhteen asiat ovat Helsingissä mielestäni hyvin, mutta hyvä tilanne on ehdottomasti säilytettävä. Lähiörakentamisen arkkitehtuurissa ei aina ole onnistuttu, siinä pitää terävöityä. Uusien rakennusten arkkitehtuuriin pitää kiinnittää parempaa huomiota ja ulkosivuremonteissa pitää harkita pystyttäisiinkö rakennusten ulkoasua parantamaan.

Kunnallisvaaleissa vuonna 2012 oli äänestysprosentti Helsingin kaupungissa 57,4%. Äänestysprosentit vaihtelevat noin 40% ja 70% välillä. Matalimmat äänestysprosentit löytyvät ennen kaikkea niistä lähiöistä, joissa asukkaiden keskimääräinen sosioekonominen asema on muun kaupungin keskiarvoa huonompi. Lähiöiden asukkaiden ei pidä luovuttaa valtaa muualle. Se lienee aivan ensimmäinen keino, kun halutaan parannuksia, jotka ovat kunnan toimivallassa.